

[Ømann.]

tagere, det drejer sig om, så skal man korrigere og ajourføre. Jeg kan derfor ikke sympatisere med dette lovforslag i øvrigt.

Jeg skal så gentage, at det skatteloft for kommunerne, der for borgerne skal tage sig ud som en ædel sparsommelighed, men som alligevel vil løbe ud i forhøjelser af skatterne, sikkert nødvendige forhøjelser, vil vi ikke have aktier i.

Aksel Larsen: Man kunne jo godt få indtryk af, at statsministeren i tirsdags ønskede at overraske med den tale, han holdt her i folketinget. Jeg tror dog ikke, at nogen blev overrasket. Der var ingen, der blev lammet, man mærkede ikke, at der gik et historisk vingesus igennem folketingssalen af den simple grund, at selv døve og blinde i forvejen vidste, at folketingsmødet ville blive indledt med, at statsministeren ville oplyse, at vi skulle have valg den 21. september. Hvis der var nogen hemmelighed, så var det ikke omkring valgdagen, så meget mere som jeg allerede i juni, ja, i maj måned har fortalt statsministeren, at han agtede at udskrive valget den 21. september, men det er naturligvis en hemmelighed, som jeg opgiver at forsøge at finde ud af, hvorfor statsministeren ventede til i tirsdags. Hvorfor kunne han ikke i det mindste have kommet med den oplysning 2 uger før, så kunne vi da have fået valget både i Danmark, Færøerne og Grønland på samme dag, og så havde man været fri for, at der nu skal være folkeafstemning på Færøerne den 21. september og folketingsvalg på Færøerne 2 uger senere?

Det er jo muligt at det har ligget sådan i baghovedet hos statsministeren, at han havde noget at leve op til. I 1935 havde vi en statsminister, som lod rigsdagen træde sammen den første tirsdag i oktober, og så holdt han regeringens programtale. Den var priselig kortfattet og sluttede med en meddelelse om, at han ikke kunne fordrage at se rigsdagsmedlemmernes grimme ansigter, så nu blev der i hvert fald folketingsvalg, og nu kunne man gå hjem. Det var selvfølgelig en overraskelse, det var et chokangreb, og det virkede. Det har jo været forsøgt af en anden statsminister senere, nemlig i 1966, hvor det i hvert fald i nogen grad havde overraskelsesvirkning og derfor godt kunne

betyde en taktisk fordel for regeringen. Men her hvor vi alle sammen hele sommeren har vidst, at valget ville komme den 21. september, begriber jeg ikke, hvorfor statsministeren troede, at han kunne tjene på at lade som om, det var en hemmelighed. Der er naturligvis den mulighed, at han ikke har kunnet få tilladelse af samtlige regeringspartier til at sige det noget før. Jeg begriber ikke, hvorfor han ikke kunne få det. Og der er også den mulighed, at statsministeren, som jo efterhånden er blevet lidt indviklet i sin tankegang, har villet operere efter det dårlige tyske slagord „warum einfach, wenn es kompliziert auch geht“, hvorfor skal vi gøre det enkelt, når det også kan gøres indviklet. Men i hvert fald var der ikke nogen, der blev overrasket ved meddelelsen og heller ikke ved statsministertalen, der ledsagede meddelelsen. Det var jo en art statusopgørelse, der angav bærebølgen i de tre regeringspartiers valgagitation, i hvert fald angav den, hvad de kunne blive enige om skulle være bærebølgen i valgkampen.

Det er sagt kort, at regeringen og regeringspartierne har arbejdet godt, energisk og helt modigt på at ordne den økonomiske situation og rette den op og skaffe gode vilkår for landet og for befolkningen, og det kan man selvfølgelig sagtens sige, når man så sørger for at glemme, at det første år, man var regering, førte man lavrentepolitik og pumpede penge ud igennem Nationalbanken og lagde derved grunden til mange af de vanskeligheder, vi har haft at slås med senere. Men siden, altså når vi ser bort fra dette første år, som statsministeren så bort fra, så har man altså virkelig gjort det rigtige gennem statens strammere skatteudskrivning, med passende skånsomhed over for Glistrupper og stadig bebudelse af, at ved hjælp af skatteudskrivning, kreditstramning, høj rente osv. så ville der nu komme et økonomisk systemskifte.

Men systemskiftet og saneringen udeblev, det er ikke nødvendigt at komme med nogle tal, der dokumenterer det, for det har statsministeren jo selv erkendt i tirsdags, men han havde også en forklaring parat til befolkningen: det er forgængernes skyld. Det er først nu, efter at vi har haft denne regering i 3³/₄ år, at regeringen og alle andre er blevet klar over, at den økonomiske tilstand er rent ud sagt fortvivlet, og regeringen er